

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.74

dincolo de zid

nici fericirea nu mai e ce-a fost.
filosofia ei e depășită!
prezentul face un alt colaj din fericirea bunicii,
iar duminicile și masa familiei de după slujbă au murit.
dar cine le mai duce dorul?

lacrimile unei tinere curg,
fiindcă nu și-a cumpărat geanta Versace,
un copil plânge pentru că și-a pierdut bunica,
iar, pe o bancă, doi tineri își împart reproșuri.
mulți trăiesc clipa
între o afacere și un portofoliu,
când un cerșetor își donează banii unui orb,
care se simte binecuvântat că e încă în viață.
dar cui îi pasă?!

la umbra zidului plânge cireșul în floare,
iar pe o creangă, doi porumbei își fac noul cuib.
primăverile duc dorul iernilor de altădată,
când nefericiții se plimbă prin Veneția
în căutarea iubirii.
la Madrid s-a anulat meciul,
iar fanii, cățărați pe zid, protestează!
pentru ce se agită?!
întreaga Europă își plânge morții,
iar noi ne spălăm pe mâini!
au dispărut treptat umbrele de pe stradă,
deși nu e încă sfârșitul lumii.
dar tot nu ne pasă!

o mamă caută sănătatea fiului ei la Paris,
dar spitale sunt în carantină.
la morgă e mare agitație,
pentru că nefericirea se cațără pe ziduri.
după o draperie, Iris plânge,
nu mai pleacă în week-end la Roma
și e deprimată.
nea Gheorghe, fericit că e în viață,
aprinde o lumânare.
nu și-a asigurat recolta,
potopul i-a măturat casa,
dar a scăpat cu zile.
și!? cui îi pasă?

nici nefericirea nu mai e ce-a fost!
filosofia ei e depășită...
peste tot miroase a angoasă,
pentru că piața mare s-a închis,
dar mall-urile sunt pline!

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.74

prezentul face un alt colaj din vocea rațiunii,
iar morala și cele zece porunci au murit
și sunt îngropate în Zidul Plângerii.

clipa și-a pus mască și joacă un teatru ieftin,
iar noi, spectatorii, privim neputincioși.
facem joc de rol,
apoi trăim emoțiile diferit în urma cortegiului funerar,
care-și duce mortul la groapă, pe contrasens.
nu de-acum. de-astă primăvară!
în curând, toamna va dezgoli copacul iluziilor,
iar foșnetul frunzelor va sucomba pe cărare.
viitorul rătăcește într-o frunză pe alee,
când noi căutăm fericirea dincolo de zid.

pe sensul interzis, un alt anotimp ne va scrie aceeași poveste.
dar cui îi pasă?

reportaj interzis

pe stradă,
doar până la Apus mai vezi câte un trecător.
magia jăratecului se stinge în criogenia facială.
în crepuscul totul arde!
virtutea și credința sunt înghețate în gerul vieții,
care picură, când și când, primăveri în icoana iluziei.
ruga face incantații într-o carte prăfuită de pe un raft,
iar în poarta bisericii
se zbate un lanț ruginit, în bătaia vântului.
nu s-a mai cântat Prohodul!

un călugăr
e acuzat de agresiune sexuală,
când două bufnițe își fac cuib în turla bisericii.
n-a mai bătut clopotul de luni de zile!
a căzut îngerul din Eden,
șarpele s-a ascuns în suflet,
dar ne plângem de vreme și ne văităm de vremuri!
Nietzsche proclamă încă moartea lui Dumnezeu,
ne îngropăm valorile ca pe niște hoituri
și adulăm agramatismul din papionul Armani.

școala
s-a închis în cutie,
Zarathustra grăiește omului,
dar nu mai ninge, plouă cu sânge.
focul iubirii pâlpare în apa mării,
dorurile s-au baricadat în case,
iar creierul proiectează viitorul,
răstignit pe Zidul Chinezesc.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.74

omul
își trăiește anxietatea, cântând oda înstrăinării.
doar ochii mai ies afară pe gaura cheii,
iar pe geam se țes armoniile toamnei.
doi pisoiași se joacă în pat,
pruncul visează,
iar mama oftează.

speranța
zace între meridiane și paralele,
iar Cerul își plânge ruga.
s-a înălțat urâtul în zarea albastră,
pentru că am uitat de copilul din noi.
în verile toride,
corpul a ajuns să fie obiect de cult,
iar noi ne trăim dragostea
între un masaj și o psihoterapie.

dragostea
își uită corpul pereche
fără vreo doză de remușcare
și
își clădește fericirea prin nopți rătăcite
fără resentimente,
apoi se prăbușește în infern.
un cățeluș iubitor își dă ultima suflare,
jelindu-și confratele, care zace într-o baltă de sânge.
cufundată în cotidian,
mulțimea nu vede, nu aude, nu ripostează!
e prea ocupată!

la știrile prânzului se dau ultimele statistici:
se moare prin spitale
din cauze necunoscute,
dar totul e sub control!

reporterul relevă adevărul,
dar este scos din grila de programe,
pentru că scurt metrajul lui este malițios.
altele sunt prioritățile!
este stare de urgență!
după ploaie
nu ieșim afară!
stăm în case și privim curcubeul,
ne luăm pastilele,
ne așezăm chirciți în pat,
nu uităm ce-a fost ,
trăim ce e
și, cu febră, printre frisoane,
visăm încă la ce-a fost odată
și ne întrebăm ce va fi.

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ȘI EPIGRAMĂ
„ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”, ED. A XIV-A, 2020-2021
ADULȚI-SECȚIUNEA POEZIE
NR.74

Toamna vieții

Îmi bate vântul blând în toamna vieții,
Iar printre crengi, golite de vigoare,
Îmi cântă simfonia frumuseții
Tot arămiul prins în cingătoare.
Peste cărări cu rubinii covoare
S-au stins toți anii mei să-și crească rodul –
În stoluri lungi de păsări călătoare,
Trecutul meu își scrie-,n taină, codul.

Pictează cerul sunetele zării
Prin foșnetul ce-l pune-n harpă vântul
Și-n croncănitul stins, din largul mării,
Își pune armonia-ntreg pământul.
Stejaru-,n valsul frunzelor fericite,
Dezbracă haina plină de culoare,
Iar pe tulpină-,n orice cicatrice,
El scrie-adagio iernii prinsă-n zare.

În foșnetul de frunze rătăcite,
Eu pun tot dorul care-n mine crește
Și-n toamna vieții mele răvășite,
Doar dragul meu de tine înflorește.
Prin pașii ce se-afundă pe cărare,
Îmi port iubirea în rubinul vieții
Și-mbrățișez zenitul prins în zare,
Să simt din nou tot gustul tinereții.

În ochii mei, eu oglindesc apusul
Și-n sufletu-nsetat dau foc iubirii
Iar toamna vieții, azi, își bate pulsul
În apa din cascada fericirii.
În părul nins miroase a gutuie,
Sub talpa mea simt încă nostalgia
Și-n noaptea, care-i dulce-amăruie,
Îmi scrie toamna vieții poezia.